

॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥ ५३ ॥ नमेकरोदिति पापःकंठगतप्राणोप्यजिनंदतिपापिनं द्रौणिप्रसुमबालघ्नं पांसुभुक्कुराडिव ॥ ५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

अस्मद्वाक्यात्परिष्वज्यसंपृच्छेत्स्वमनामयं ॥ ४६ ॥ संजयउवाच इत्येवमुक्त्वा राजानं भग्नसक्थमचेतनं ॥ अश्वत्थामासमुद्दीक्ष्य पुनर्वचनमब्रवीत् ॥ ४७ ॥ दुर्योधनजीवसित्वं वाक्यं श्रोत्रसुखं शृणु ॥ सप्तपांडवतः शेषा धार्तराष्ट्रास्तथो वयं ॥ ४८ ॥ ते चैव भ्रातरः पंच वासुदेवोऽथ सात्यकिः ॥ अहं च कृतवर्मा च कुरुपः शारद्वतस्तथा ॥ ४९ ॥ द्रौपदेयाहताः सर्वे धृष्टद्युम्नस्य चात्मजाः ॥ पांचालानिहताः सर्वे मत्स्यशेषं च भारत ॥ ५० ॥ कृते प्रतिकृतं पश्य हतपुत्रा हि पांडवाः ॥ सौमिके शिविरं तेषां हतं स नखाहनं ॥ ५१ ॥ मया च पापकर्मासौ धृष्टद्युम्नो महीपते ॥ प्रविश्य शिविरं रात्रौ पशुमारेण मारितः ॥ ५२ ॥ दुर्योधनस्तु तां वाचं निशम्य मनसः प्रियां ॥ प्रतिलभ्य पुनश्चेत्तद्वचनमब्रवीत् ॥ ५३ ॥ नमेकरोत्तद्वांगे यो न कर्णो न च ते पिता ॥ यत्त्वया रूपभोजाभ्यां सहितेनाद्यमेकृतं ॥ ५४ ॥ स च सेनापतिः क्षुद्रो हतः सार्धं शिखंडिना ॥ तेन मन्ये मघवता सममात्मानमद्य वै ॥ ५५ ॥ स्वस्ति प्राप्तुत भद्रं वः स्वर्गे नः संगमः पुनः ॥ इत्येवमुक्त्वा तूष्णीं स कुरु राजो महामनाः ॥ ५६ ॥ प्राणानुपास्तृजद्वीरः सुहृदां दुःखमुत्सृजन् ॥ अपाक्राम द्विवं पुण्यां शरीरं क्षितिमाविशत् ॥ ५७ ॥ एवं ते निधनं यातः पुत्रो दुर्योधनो नृप ॥ अग्रे यात्वारणेशू रः पश्चाद्विनिहतः परैः ॥ ५८ ॥ तथैव ते परिष्वक्ताः परिष्वज्य च ते नृप ॥ पुनः पुनः प्रेक्षमाणाः स्वकानां रुरुहूरथान् ॥ ५९ ॥ इत्येवं द्रोणपुत्रस्य निशम्य करुणां गिरं ॥ प्रत्यूषकाले शोकात्ताः प्राद्रवन्नगरं प्रति ॥ ६० ॥ एवमेष क्षयो वृत्तः कुरुपांडवसेनयोः ॥ घोरो विशसनो रौ द्रो राजन् दुर्मन्त्रिते तव ॥ ६१ ॥ तव पुत्रे गते स्वर्गं शोकात्तस्य ममानघ ॥ ऋषिदत्तं प्रनष्टं तद्विव्यदर्शित्वमद्य वै ॥ ६२ ॥ वैशंपायन उवाच इति श्रुत्वा स नृपतिः पुत्रस्य निधनं तदा ॥ निःश्वस्य दीर्घमुष्णं च ततश्चिता परोभवत् ॥ ६३ ॥ इति श्रीमहाभारते सौमिके पर्वणि दुर्योधनप्राणत्यागेन वमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥

॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥ इति सौमिके पर्वणि नैलकंठीये भारतभाष्ये नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥